

I

OUTÓRGAME fértil olor a espiga, sabor extremado
e ardente.

Rógoche ofrenda de humidade e terra, laranxas
caídas, figos
e cipreses, boca entolecida
na frescura.

Entrégame tempos, esporas de fentos
na tardiña,
presaxios de natureza vizosa e ricaz, bandoleiros salvaxes.

Outórgame dondo leito de plumas e folerpas,
mazás de ouro, firmamento lixeiro.

Rógoche estepa inabarcábel, ventos
que percorran os brazos (cabalos a galope,
eguas desbocadas),
lirios turbadores, présas terríbeis, madeiras
secas
que ulan a deserto,
bóvedas subsaharianas e latexantes.

Ai, as orquídeas que provocan! Ai, esas
herbas que danzan!
Ofrenda de corpo e neve: último suspiro
(a intimidade absórbenos).

II

ÉRGUENSE as flores fortemente almiscradas,
adivíñanse labirintos,
dédalos luminosos e atraentes.

Procuras espigas de trigo; procuro
na sensación a lingua voluptuosa (uvas
nos outeiros, lumes sobre os lombos).

Os dedos intérganse en xeografía salgada
e áchanse mirtos delourados, meles silvestres
en seos exquisitos.

Reméxense nos corpos as terras antigas e esquecidas,
a vizosidade incríbel,
os socalcos fresquísimos
das puzas e as palmeiras.

Ai os fentos que se axitan no teu torso cultivado!

Procuras vulva de sal e vento, augas
escorrendo do delta, braña luminosa.

Penetras por territorios inexplorados,
viaxas ata as tundras do corpo que insinúa,
lévasme por carreiros, tornas estes espacios
en estepa infinita.

Ai, o ventre en que xorde doce flor de fariña!

As alturas provocan unha luz que se verque
e agroman de socato suestes entre o trigo.